

SZÉKELY-UDVARHELY

KÖZIGAZGATÁSI, KÖZGAZDASÁGI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

UDVARHELYVÁRMEGYE HIVATALOS LAPJA, AZ UDVARHELYVÁRMEGYEI KÖZSÉGI ÉS KÖRÜGYÉRI KÖZTANTÓ-EGYLET HIVATALOS KÖZLÖNYE. YLETE ÉS AZ UDVARHELYMÉGVÉI ÁLTALÁNOS

ELŐTÉZESI DÍJAK: Egyszer 4 ft. Feltérő 2 ft. Negyedszer 1 ft. Feltérő, haviak és előfizetőknek ugyan ez. A havi előfizetésnek, kizárva az előfizetőnek az 1 ft. — Egy példány 40 k.

Megjelen hetenként egyszer vasárnap.

NEKERISZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BÉTECH PÁL

Bejelentés szerinti 100 szavattól kezdve.
BÉTECH PÁL.

Hirdetési árak: 100 szavattól kezdve 2 kr., azonnali 1 kr. megjelöléssel. 100 szavattól kezdve 3 kr. Hirdetési árak: 100 szavattól kezdve 2 kr. Hirdetési árak: 100 szavattól kezdve 2 kr. Hirdetési árak: 100 szavattól kezdve 2 kr. Hirdetési árak: 100 szavattól kezdve 2 kr.

Segítség az inszögben

(A É.) A legutóbbi évek sajnos megszűnyeltek a magyar Kánaán. Azt lehetett hinni s hű meggyőződés hittük mi is, hogy ez a termékeny fekete föld más, mint jó hazafiak szüli és fölvenni nem is tud. A fejlemények sőténen, sőt véresen száfoltak meg ezt a sokáig táplált nézetet.

Magában épen az Állódnak sírveben gyúlt ki az elkeresés lángja — joggal vagy jogtalanul, azt itt nem kutatjuk — a fennálló jog és társadalmi rend ellen.

A mult nagy csekély termése új anyagot nyújtott az elégtelenségnek és az elégtelenséget nem lohaszta át, hogy a gazdát nem keszve sújta a sors csapásai, mint azokat, a kiknek megelégsztek kezü munkájától függ.

Előre lehet látni, hogy az elkeresészt a nélkülözések, az elemi cikkek árának emelkedése csak fokozni fogják és így módon tágulni fog az a hasadék, mely a gazdát és munkáit egyenlővé teszi az elválasztja. Holott az ellenkező volna kívánatos, nem csupán az egyének, hanem a másikkal érdekében is.

Aradvármegye gazdasági egyesülete gondolatokat azon módokról, a melyekkel ezt az előrelátható, de sajnos eredményt megelőzni lehetne.

A nép élelmiszereinek ügyét akarja folklorinai és kitzikzibóli a gabona-úrsorát, mely az Állódnak épen ezen részben szeretlenül földi Kőszegi magának földművelésről van szó és arról, hogy a következő hasznát, mely inszög években még nagyobb, mint egyebek, a lehetőségig redukálják.

Mennyiben fog ez sikerülni az aradvármegye gazdasági egyesületnek, azt valójában nem tudjuk. Annnyit azonban látunk, hogy a gazdasági helyzet ezekben a gondolatoknál hirdert vármegyékben is átköztöltö gyenge.

Ha volna félretett tőkéje, melyet a jöte-

mésü ekkor fölszögélő takarított meg, nem kellene a népek az uszítás karjaita vetni magát; nem kellene exorbitáns kamatokat fizetnie azért, hogy a jóvá térségig új állományt tegyen.

Ha bővítésben gondolkodni volna a sovány esztendőben, könnyen kibővíthető ezek nyomást. Ha szövetkezni volna akkor és összevett vállalatok szemben a nagy csapásokkal, azok nehezebben, vagy épen nem vennének erőt rajtuk. Nem pergné oly sürin a dob, nem talán a nyári munkát a végrehajtott kevesebb ember tagadná mindazt, miert az előző hajlandók lettek volna föloldani minden.

Ma ott állna a faluban a hitelszövetkez, keszve támogatni mindenkit, a ki részalor, a fogyasztási szövetkezel most is oleón és a régi jó minőségben szállítsa az árut, mintha mezők kalászúis eredményeivel jutalmazták volna a gazda fáradságát.

Az eladásra szövetkezettek elemes ügyvezetője magyban, tehát drágábban tudná értékesíteni a mi sovány termés fölszögélő megmaradt. Így legalább részben ki lennének kőszerűlve azok a csorbák, behozesze azok a telemek, melyeket a rossz esztendő csapásai ütötek. És a mi mindezeknél talán még fontosabb a rombolásra irányuló szociálisviszáltság szemben, a korlát eredmények által bizonyítva, ott állna mindenki előtt a régi axioma: Segíts magadon és lsten is megsegít.

Be lenne bizonyítva, hogy állapotunk csak akkor várk ketszbejövélő, ha megszűntünk férfiak lenni magunk, ha elvesztettük bizalmunkat saját önkömb.

Hát kisparosaink szalmátat gerjesztő tengerőseről mit mondjunk akkor, midőn az ország nagyobb városából naponként a vizcserek sokasága elvitet városunkat és vidéket a a vezű közönséget részletlétessel, messének tetsző ócskó árákkal felszabotgatják; kínálják, adják, a legszeméltelenebb módon rárészakozják hitvány fölmeijaitka és így kivéve kisparosaink szájból

a kenyeret, elárasszják kése ruhával, labbelivel s mindazon árucikkkel, melyeket talán jobban, szolidabban előállítanak s melyek munkadajából kisparosaink majdnem éhségre jutott családját a kirága elemi cikkek idején megmenthetnék?

Iparosaink nagy része most is a régi idők kényelmeseivelől ábrándozik. Az ődi cztendrészer jogában képzeli magát. De előfeltek, hogy e rendszerben is a tomorülés azot hatalmas erőt. Nem veszik tekintetben, hogy az iparszabta megalakítások önkormányzatok, törvény-szabta joggalval éhetnek; abból kifolyólag előhaladás, szövetkezés utján jobb és boldogabb élet mosolyog feljuk.

Nem felejtjük, hogy a szükség sok bűnök anyja, de egyszersmind rendszerint sok érvényes szülője is. A legszűke erősfőtésétek, a legnemesebb jellemek nem a bőség, nem a gazdagság emőltől táplálkozta. A lefolyt év tanulságj új kort nyitnak meg nemünk erkölcsi és anyagi fejlődésében, ha a társadalom felsőbb osztályában lesz elég erő megérteni a kötelesség szavát és ahhoz képest nem lankadó buzgalommal munkál.

Ellenkező esetben a már most sem derült kép köztéghívvel még inkább előszűk.

A magyar üdvönelmi haroz felszögélő jubileuma.

A magyar üdvönelmi haroz esztendőnk és történelmi adalékaink összegyűjtésére, feloldozására, és megörzítésére az országban alapszabályosított szervezetek legelőször alakult ország történelmi emlékek-múzeum egyesület Kolozsvár már elkészítette a délkei idők fölszögélő jubileumának méltó megünneplésére szolgáló programjának tervezetét.

E programba felvett részek az egész országra kiterjed.

Programjának részletei összehálással mértémet tartva a jelenleg fennálló helyzetet is, a mely a vársálaton jelentékeny töresztit, egyes nemzeti ünnepekül való lényeges részvétellől itt-ott visszatérta. Ére való tekintettel, programját úgy állította

TÁRCSA.

A napraforgó és a rózsá.

István: Graf László Ádám.

(A Székely-Udvarhelyi érdektársaság.)

Ki né ismertné az útszélken a sülétől kokorizástalás szegylit: a napraforgót. Nyárlak, fölhasogatók alkál, éleik szága szívesen barátságos összejámban van barátsá alapsa, úgy nekik, mintha viszáltságú létként lenné a tovalabóval, pedig az inszögökkel szel is komolyan végez, mert csendesül fölmejt meg rózsás fölvetet.

Semmi sem zavarka ki egykötvefogóval, csak a kelo nap, mosolygó arcával előző fölvetet a hasznatos csiggetéssel pillen el lényugtat.

Milyen bannulató! Ott kint a nagy természet önlehesen találni individualitást s mint ennek természetesen folyományát a lajlamot: mi több? a tiszta érzéketlen-vezálmát.

Magánlomb az okos közeleteléseket s önkénytelen a kábotomra tiszti rózsaszál új kinyitása s összehasonlított a két alkát.

Te kis rózsaszál! te, virágok kitalálót királyinya, melyet a kőltő már annyiszor is oly fenszegen megénekelt, te univerzális kis szöror portyák, milyen eszén kell hánni velük, mert minden először mérgező bosszúval meg magad s mégis, ha egykor elterjedt, egyformán viraszt, egyformán állított.

Milyen másképpen viraszt ott kint az erdő, a mező virágok között, mennyire előkelő helyre jutsz a parkok virágaitán, mit fenszegen vagy a balla uenő kis lány fűrel között s mennyire szorongasz a mennyiszonyt eszok kelők közepén.

Mindmennyiszor más vagy — örökölte adást rész körül nem lehetesz közlekedni pedig a virágvályt az oly edes, az egy belopozója a szivig. Mily szöcserelettel találva a serült kis leány... Mily pirvita tagadja, ha a balla bemutatón tüleest. S azok a amakk! oh azok a amakk pedig valóságos! iróznak az egykor kelők virágvályt... Mily egytelének vagyunk mi férfiak, melyek magánlomb szóra, főből! foglunk szót, melyek inszögökkel, de a rózsán apró tovarokváltó fűvel tart, ha megfogodtalán valának odna, hogy beszélnék szert hogy csak nekünk és mindig nekünk viráson csupán egyjűdi.

Oh, te elátrú rózsaszál! tudom, hogy mily sorsra létel volna eredesem, mint kábotomra berodszod, de engedj meg, hogy elragadtalak, de oly ide, oly illatos, oly fenszég valdi, hogy nem volt nyugtom s ellenállhatlanlyan egyjűdi kette elkeretek egy hárfelér kebelém, melyek pillégesen új fölszögélő hánálódást jöde-oda, elkeretek, hogy ti kint viráid el, mit az a hálkellel magánlomb rért, vagy hogy velem együtt hervalez.

A mint így neodegélne a rózsaszál, mintha a sors csaknyán jatszani akarva velem, egysekre csak gyöngyöké vallamit érni valaki — s én az imadót anyjál all előtem, kint a rózsaszál képen s újjval halgatást

lívte rám párszóval, hogy ismételtem az imént elmondottalkat.

— Nem, ez lehetetlen. — felelem zavartan — nem ez tulságos kívánság, nem teljesíthető, hanem inkább léleik minden úgy, a mint kiterlek.

Te kis leány! nem tudom, hány alkát jártál az esztéken, avagy az ábrándos lélek csapdoko szöcsereletét fölszögélő felad, a szép rózsaszál a féj sóhajmánt kényünyiml öntöztem hábit pórást, avagy tépjem ki kebelümlől a szenvedő szívét?!

Nem tudom, földön feljött-e vagy-e, avagy dacnok, ki jatszi újjadál lengeit bökűt izzel fel unalmi!? Meseleik élelmei ringolom magam s egy szivemet így kábotom álomra elodot, de bármint takarjam, szem-szögélő fölszögélő az éjrefelét szikrák s kéjes fájdalom önlék valom az.

Ha magánlomb, hogyok, tekintettel fölszögélő kísér, miként hánáltsz meg a viandort hűjyosóvalam.

Sokszor gondoltom, hogyha szíved még érezne, mint szemelből kívánság szeretőm, nem eszerelnék csak boldogsággal, de tudom, hogy oly keves vagy te mindig, minden alkalommal s mert tudom, hogy az vagy, azt is tudom, hogy szíved nem egész, az vagyád a korod szerinti részekrelesem van felosztva, mert míg 15-20 éves vagy az 1 osztályt így állított meg jövedelműl részre 32-28 év, barma, magas, erőteljes, jól virágon, szöcserelettel, kevesse tánczóval, földöng pedig, hogy kitalálást legyen, a kancziát te letesszed 6 év múlva, te még mindig nem vagy 20

